

TEOZÓFIA

A MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT FOLYÓIRATA



89. évfolyam

1996

4. szám

TEOZÓFIA

A Magyar Teozófiai Társulat újraindított tájékoztatója.

Kézirat gyanánt

1996.

89. évfolyam 4. szám.

Szerkesztették:

*Bárány Károly
Temesfői Zsolt*

Tartalomjegyzék:

A Magyar Teozófiai Társulat története <i>Dr. Minya Klára</i>	1
Fényképek az M.T.T. történetéből	4
Beszélgetés Radha Burnier elnökasszonnyal <i>Linda Harris</i>	6
Néhány okkult központ <i>Hugh Shearman</i>	16
A világ integrálódása Európa révén <i>Prof. J.E. van der Stock</i>	20
Gondolatok korunk asztrológiájáról <i>Bárány Károly</i>	21
Régi kínai képecskék: Fan eltávozása <i>A.G. Vreede</i>	26
A Teozófiai Társulat nemzetközi hírei	29
A Magyar Teozófiai Társulat hírei	30
Az M.T.T. kiadásában megjelent könyvek	32
A Teozófia és a Teozófiai Társulat	33

A MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT TÖRTÉNETE

Írta: Dr. Minya Klára

A Teozófiai Társulat 1875-ös megalakulása után szinte már az első években találunk magyar tagokat a nemzetközi társulatban. Vay Ödön báró 1880-ban a Teozófiai Társulat főtanácsának tagja, felesége Vay Adelma, H.P.Blavatsky egyik unokatestvére, világhírű médium volt.

Már a század vége előtt járt Magyarországon német előadó. Annie Besant először 1905-ben egyedül, majd 1906-ban Rudolf Steinerrel tartott előadást Budapesten. 1906. március 2-án megalakult és 1907. július 7-i dátummal Adyarból alapító oklevelet kapott a Magyar Teozófiai Társulat, amelynek első elnöke Nagy Dezső volt. Alapítói között az akkori Magyarország jeles egyéniségei találhatók, mint pl. Zipernovszky Károly feltaláló, aki maga is rendelkezett okkult képességekkel. Egyik alapítója és sokáig szponzorálója volt a Magyar Teozófiai Társulatnak.

Még 1907-ben Budapesten került sor először magyar nyelven Lao-ce Életbölcsélete, a Tao-Te-King kiadására. Összeállította, bevezetővel és magyarázatokkal Stojits Iván látta el. Francia, német és orosz nyelvű szövegek alapján fordította és gondozta a szöveget.

1908-10 között Ágoston Gyula lett az új elnök. A magyar nyelvű folyóirat 1908-ban indult. 1909 tavaszán a Teozófiai Társulat Európai Föderációja Budapesten tartotta ülését. 1910-11-ben az elnök Stark Lipót, majd 1911-27 között prof. Nádler Róbert a Képzőművészeti Főiskola igazgatója. 1914-ben Isabelle Cooper-Oakley, H.P.B. és Annie Besant barátnője és munkatársa Magyarországra jött és a társulat működését könyvekkel és egyéb módokon is segítette. Budapesten halt meg 1914. március 3-án, a Farkasréti Temetőben van eltemetve.

A taglétszám 1914-15-ben már 217 fő volt. Az első világháború alatt is folytatták a munkát, előadásokat tartottak, könyveket adtak ki és élénk társadalmi életet folytattak. Nyilvános előadásokat tartottak, aminek bevételeit felajánlották a hadiözvegyek és árvák javára. A társulat felemelte hangját a háború ellen és a nézeteltérések békés megoldását javasolta. A háború vége felé csökkent az aktivitásuk, és a békekötés körüli időben szünetelt a munka. A trianoni béke Magyarország akkori területének nagyrésztét elvette, amely nagy megrázkódtatás volt az ország számára. Annie Besant európai előadásai során szót emelt a magyarokkal történt igazságtalanság ellen.

1921-ben a társulat is újrakezdte munkáját. Az egyik tag, Mitrovács Miklós, a háborúban vakult meg és ezért Braille-írással is leírta a teozófiai irodalom egyes könyveit. Az ekkor megjelent teozófiai irodalomból érdemes még megemlíteni a Bhagavad Gítát. Szanszkritből angolra Annie Besant fordította le, ezt használta fel Gömöryné Maróthy Magda a magyar fordításhoz, amit aztán 1924-ben adtak ki.

Az ezt követő időben rendelkezett a társulat a legnagyobb taglétszámmal. 1927-ben Annie Besant, 1931-ben Krishnamurti tartott előadást Budapesten a Zeneakadémia nagytermében.

Sajnos a Keleti Csillagrend megalakulása 1926-27-ben a Magyar Teozófiai Társulatban is problémákat okozott, sokan kiléptek a társulattól.

1927-32-ig Rátonyi Ákosné volt a társulat elnöke. 1929-ben az Európai Föderáció ismét Budapesten tartotta soros ülését. Mivel a háború alatt az angol társulat javasolta, hogy a magyar társulattól zárják ki a nemzetközi tagok sorából - lévén, hogy ellenséges ország - utólagos jóvátétel gyanánt 1930-ban Annie Besant segítségével vettek a magyar társulattal egy székházat. Sajnos csak 1937-ig tudtak itt dolgozni, mivel egy adóssággal terhelt ingatlant vásároltak.

A harmincas években megint megélnékvált a társulat munkája, külső előadókat is meghívtak, akik előadásokat tartottak pl. az asztrológiáról, a grafológiáról és a tenyérjóságról. Könyveket adtak ki, vidéken is folytattak tagtoborzást, és számos alosztályt szerveztek.

1939. májusában a hollandiai Naardenben a magyar teozófusok magyar hetet rendeztek, amelyen Hary Gizella és Vadnay Emma vettek részt.

A munka csak 1944-ben szünetelt papíron, ugyanis a német megszállás alatt az akkori belügyminiszter utasította a társulattól, hogy zárják ki a zsidó származású tagokat a társulat tagjai közül. Az akkori elnök, Selevér Flóra - aki 1932-1950 között volt az elnök - rendkívüli közgyűlést hívott össze, ahol megállapították, hogy a felszólítás ellentmond a társulat alapelveinek és szellemiségének. Ezért ugyan papíron kimondták a társulat feloszlását, de ezután is tartották a tagok a kapcsolatot egymással. Zsidókat rejtegettek, lengyeleket és más menekülteket is segítettek a háború alatt. A háború után rögtön, 1945-ben újraindították a társulattól. A teozófusok szerte a világban az Ősi Bölcsességen alapozódó mozgalmakat indítottak. Így Magyarországon 1923-ban indult a Katolikus Szabadegyház, és 1948-ban a Grál legendakörből táplálkozó Kerekasztal Lovagrend gyerekeknek és fiataloknak.

A kommunizmus hatalomra jutása után azonban 1948-ban már jelentést kértek a Teozófiai Társulattól is a működéséről, és egyre-másra tiltották be a különféle társaságokat. 1950-ben egy 1922-es(!) és egy 1937-es(!) rendeletre hivatkozva tiltották be a Magyar Teozófiai Társulattól. A társulat könyvtárának egy részét a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára kapta meg, egy másik nagy rész az akkori Buddhista Misszióhoz került. Több száz kilo könyvet és nyomtatványt bezúztak. A társulat egyéb javait ügymondó jótékonyági célra fordították.

A tagok a könyvtár lényeges részeit megmentették, de ezután 40 évig csak magánemberként tarthatták a kapcsolatot. Közös kirándulásokat szerveztek, titokban folyt tovább a tanulás, tanítás.

Még ez év - 1950 - decemberében meghalt a társulat akkori elnöke, Selevér Flóra, akit nagyon megviselt a társulat feloszlása. Sok munkával, lelkesedéssel és áldozatkészséggel vezette élete utolsó percéig a társulatot.

A következő években a társulat tagjai rendszeresen összejártak, közösen ünnepeltek, nyáron táborozásokat szerveztek. Dr. Ráth Zoltán és Martinovich Ernő remek előadásokat tartottak, beszélgetéseket vezettek. Vadnay Emma, Hary Gizella és mások teozófiai műveket fordítottak. Az 1956-os forradalom idején a társulat fiatalabb tagjai közül többen elhagyták az országot. A csoportok számban ugyan megfogyatkoztak, de ezután is tovább dolgoztak.

A társulatnak 1946-tól tagja a jelenlegi elnök, Reicher László. Az ő kezdeményezésére keresték a kapcsolatot a környező országok teozófusaival. Megtalálta a lengyel teozófusokat, és az egyik teozófus család kisebbik lánya, Zsófia lett a felesége, aki ma szintén a magyar társulat vezetőségének a tagja.

1966-ban 13 tagnak sikerült kijutnia Salzburgba az 5. Teozófus Világkongresszusra. Hazatérve elhatározták, hogy megszerveznek egy Közép-Kelet-Európai Teozófus Konferenciát. 1967-ben 7 napos találkozót tartottak Budapesten, ahová eljöttek Lengyelországból, Jugoszláviából, Romániából, Bulgáriából és Hollandiából is.

1969-70-ben a hatóságok eljárást indítottak a társulat néhány tagja ellen a rendszeres baráti összejövetelek miatt. Vadnay Emmát - aki a társulat legjobb fordítója volt, s még nem volt 55 éves - a rendőrségi meghurcolások annyira megviselték, hogy nem sokkal később meghalt. (Ő volt a második, aki ilyen módon a Magyar Teozófiai Társulat története viszontagságainak áldozata lett.)

A társulat ezután újra visszahúzódott, és csak baráti társaságként létezett, kirándulásokat szerveztek, időnként teázás mellett gyűltek össze.

1972-ben John Coats, a Nemzetközi Teozófiai Társulat későbbi elnöke látogatott Magyarországra. Valamivel később járt itt a jelenlegi elnök, Radha Burnier is.

A 80-as években enyhült a politikai helyzet, és újra divatba jött a jóga. A jóga címén Budapesten és más városokban is előadásokat lehetett tartani, és kapcsolatba lehetett lépni más csoportokkal is. Megkezdődött a lépésenkénti kitörés az elszigeteltségből.

A társulat hivatalos működése 1991. május 8-án H.P.B. halálának centenáriumán indult újra. Azóta a társulat tagsága rendszeresen összejár, a teozófia alapvető szakirodalmát tanulmányozza. Nyilvános előadásokat szerveznek, amit sok érdeklődő keres meg. Több könyvet is megjelentettek, amelyek bárki számára hozzáférhetők.

- * - * - * - * - * -

FÉNYKÉPEK AZ M.T.T. TÖRTÉNETÉBŐL



ISABEL COOPER-OAKLEY
1854 - 1914



ZIPERNOVSZKY KÁROLY



ÁGOSTON GYULA
Elnök: 1908 - 1910



Prof. NÁDLER RÓBERT
Elnök: 1911 - 1927

FÉNYKÉPEK AZ M.T.T. TÖRTÉNETÉBŐL



RÁTHONYI ÁKOSNÉ
(ERZSÉBET)
Elnök: 1927 - 1932



SELEVÉR FLÓRA
Elnök: 1932 - 1950



VADNAY EMMY és HARY GIZELLA
Naardenben, 1939 májusában



Dr. RÁTH ZOLTÁN

BESZÉLGETÉS RADHA BURNIER ELNÖKASSZONNYAL

A cikk a "Theosophy in Australia" 1995. szeptemberi számában jelent meg.

(Az interjút Linda Harris készítette 1995 elején.)

Fordították: Dr. Minya Klára - Bárány Károly - Reicher László

Radha, úgy tudom, hogy teozófiai családban nőttél fel és teozófiai iskolákba jártál. Hogyan befolyásolták ezek a tényezők az életedet ?

Nagymértékben befolyásoltak, mivel már korai éveimben sokféle emberrel kerültem kapcsolatba. Egészen rövid időt kivéve teozófiai iskola tanulója voltam. Abban az iskolában más országokból is voltak tanulók. Emlékszem egy izlandi lányra, egy holland fiúra és India sok részéről származó gyerekekre, akik különböző nyelveken beszéltek. Azt hiszem, hogy ez öntudatlanul is segített, hogy megértsem, miszerint minden ember az egység része.

A nagyapám és mindkét szülőm teozófus volt. Bár mi hindu származásúak voltunk, a családban nem végeztünk hagyományos vallási gyakorlatokat, vagy imádkozási formákat. A brahmin családokban szokásos kötelező gyakorlatokat sem végeztük. Például a brahminoktól elvárták, hogy bizonyos más kasztból származókkal ne legyen közelebbi kapcsolatuk, azonban míg a szüleink teozófiai összejöveteleken voltak és a fiútestvérem meg én még kis gyerekek voltunk, egy nagyon kedves asszony gondozott bennünket, aki az úgynevezett kaszton kívüliekhez tartozott. Igen kedves ember volt.

Adyar-ban nőttünk fel elég szabadon és természetől körülvéve. Szabadon felfedezhettük a fák, az óceán, a madarak és más teremtmények szépségét és ez segített bennünket ezen dolgok iránti érzékenység kifejlesztésében. Nem volt semmiféle félelem sem otthon, sem az iskolában, ahol a tanítókkal való kapcsolat szereteten és bizalmon alapult. Mindez tudatosan és tudattalanul befolyásolt és később, amikor már a középiskolát látogattam, különböző vendégekkel résztvehettem az otthoni teozófiai megbeszéléseken, és elkezdtem az apám könyvtárában lévő könyvek olvasását. A főiskolai évek alatt nagyon érdekelték Leadbeater könyvei, olyan történetekkel kezdve, mint az *Egyiptom illata* (*The Perfume of Egypt*), és a *Láthatatlan segítők* (*Invisible Helpers*), és így tovább. Azután más könyvekkel folytattam. Ezért a neveltetésem miatt és hogy teozófiai családban nőttem fel, nagyon korán felébredt az érdeklődésem a teozófia iránt.

Ahogy a szellemi utunkon haladunk igen fontossá válik az éber tudatosság a mindennapi élet cselekedeteiben és gondolataiban, látszólag akár jelentősek, akár nem. Melyek a gondolatainknak azok a különböző aspektusai és mi az az út amellyel cselekedeteinkhez közelítünk, amelyekre különösen oda kell figyelnünk ?

Úgy gondolom a legfontosabb dolog, amelyre mindannyiunknak oda kell figyelnünk az az önző én. Ennek számtalan arca van és időnként még erényesnek is tűnhet. Emberek és eszmék elleni ellenállást hoz létre, amelytől óvakodnunk kell. Oda kell figyelnünk arra, hogy hogyan cselekszünk, mivel valamilyen látszólag jó cselekedetet azzal az elképzeléssel hajthatunk végre, hogy jutalmat, vagy eredményt érjünk el vele. Emlékszem, hogy egyszer a rendőrákadémia tagjaival beszélgettem Indiában a cselekedeteink minden területén szükséges etikáról. Azt mondták, hogy őket nem érdekli az etika, csak a végeredmény. Ez az eredmény orientáltság található az üzleti életben, a tanításban és oly sok más emberi cselekedetben ami az önző énnel telített, mivel előre megfogalmazott véleményünk van - amelyet a pillanatnyi megértésünk és felfogásunk korlátoz -, hogy minek kellene lenni és az milyen jól fog tenni. Ezért azt feltételezzük, hogy tudjuk mi a jó mindenki számára aki a munkánk területéhez tartozik. Azonban, ha intelligensen figyeljük gondolatainkat, a belső állapotunkat és motivációinkat, valamint a kapcsolatainkban és a cselekedeteinkben megnyilvánuló viselkedésünket, akkor létrehozható bizonyos mértékű harmónia.

A *Világosság az Ösvényen* című könyv első szabálya: "Öld ki a nagyravágyást, de úgy dolgozz, mint a nagyravágyók dolgoznak". A Bhagavad Gítá egyik versének (III.25.) azonos értelme van. A legtöbb ember azt fogja mondani : "Ha nem gondolsz az eredményre, ha nincs ambíciód, hogyan lehet dolgozni ? ". Szent Ágoston megadta ennek a nyitját, amikor ezt mondta, "Az öröm a cselekvés egyetlen forrása". Mások pedig azt mondták, a szeretet a cselekvés egyetlen forrása. A szeretet a mindenkire és minden élő dologra hangolt megértést és érzést jelent, a harmónia érzését. Megtanítja, hogy mit kell tennünk. Az eredmény magától jön, mivel a cselekvés minősége szellemi, vagy a szellemi felé törekvő. Ezért van az, hogy a szellemi úton előbb, vagy utóbb a megfigyelésünk körébe kell hogy kerüljön mindaz ami vagyunk, ami magába foglalja a gondolatainkat, az érzelmeinket, az indítékainkat és a cselekedeteinket. Azonban ez az éber tudatosság nem válhat megszállottsággá, mivel a tudatosság válás vágya az önközpontúság, az ambíció új formájává válhat. Ezért gondot kell fordítanunk rá és meg tanulunk, hogy lazán és egyszerűen csináljuk.

Úgy tűnik nekem, hogy cselekvés akkor van, amikor viszonyulás is van. Ezért a cselekvésben lévő szeretet eszméjét annak logikus kibővítésének tekinteném.

A cselekvés nem mindig a viszonyulás miatt történik. Látszólagos viszonyulás is lehet és a cselekvés megtörténik. Csak ha szeretet van, akkor van valódi viszonyulás. Vagy amikor valami szeretet féle van, még ha az felhígított szimpátia, vagy barátság, vagy megértés, a jóakarát érzése, akkor van valami olyasmi, mint szeretet és az viszonyulás. Egymással nem túl jól összeférő családtagok lehetnek fizikai közelségben egymással és bizonyos fajta pszichológiai viszonyulás van köztük. Ez nem valódi kapcsolat, de cselekvés következhet belőle. Kapcsolat és viszonyulás csak akkor van, ha igazi vonzalom, barátság és empátia van. Ez azután valami sokkal mélyebbé válhat, amit aztán *szeretnek* lehet nevezni.

Talán a szeretet a cselekvésben lévő eszme lehet inkább, mint a cselekvésben lévő dolog.

Igen.

Említetted, hogy az önző én különböző formákat ölt. Mondanál néhányat ezek közül ?

Az önmagunkról alkotott vélemény eltűlése ennek egy példája. Különböző vallásos irányzatok követői úgy érzik, hogy ők tudják az igazságot, azonban csak a saját *véleményüket* ismerik az igazságról, ami nem ugyanaz a dolog. Nagyon biztosak önmagukban, mert olvastak valamit valamely írásban, vagy a hagyományaik alapján mondtak nekik valamit. Nincs valódi nyitottság az igazsághoz és ez más összefüggésekben is előfordulhat. Lehet véleményed arról, hogy mi okoz szenvedést és nekem lehet egy más véleményem erről, amiről azt hiszem, hogy messze a tied fölötti és így merevvé és dogmatikussá válok.

Az önző én annyi formát ölt, hogy nehéz lenne felsorolni azokat. Ennek másik példája a mások iránti közömbösség, szívtelenség, az érzéketlenség egy bizonyos fajtája, amely azt jelenti, hogy nem érezzük a szükségét a másoknak. Elítélünk, vagy kritizálunk anélkül, hogy valóban megpróbálnánk megérteni. Ennek más formái az irigység, ambíció és féltékenység, amelyek mind abból származnak amit Krishnamurti *összehasonlításnak* nevezett.

Állandóan összehasonlítjuk magunkat másokkal. Úgy érezhetjük, hogy a másik több elismerést kap, vagy több pénze van, vagy több lehetősége van mint nekünk. Ezért jobbak akarunk lenni és ha nem tudjuk ezt elérni, akkor utáljuk azt a másikat, aki azután a saját sikertelenségünk szimbólumává válik. Az önző én további aspektusa a személyekhez való ragaszkodás, helyzetekhez való ragaszkodás és ellenállás a változással szemben. Valójában az önzés olyan, mint a sokfejű hidra. Levághatsz belőlük néhányat, de más formában újból megjelennek.

Például olyasmi, hogy szellemileg fontosnak érezzük magunkat ?

Igen - úgy érezzük, hogy szellemileg közelebb vagyunk a tanítóhoz, vagy guruhoz. Úgy érezzük, hogy szellemileg jobban értjük a tanítást, mint mások. Ha megértjük az önzés nyilvánvaló formáit, azok elpárolognak, mivel megértjük, hogy milyen balgák vagyunk. És akkor meglátjuk az önzés finomabb formáit, amiket sokkal nehezebb felfedezni.

A társulat történetének korai szakaszához viszonyítva a Teozófiai Társulaton belül napjainkban jóval kevesebb hangsúly van a Mestereken, a beavatáson, az egyén helyzetén a szellemi ösvényen. Minek a következménye ez, és mit gondolsz ez segíti vagy hátráltatja a társulat munkáját ?

Úgy gondolom, hogy egészében véve ez segítőleg hat. Erről határozott véleményem van. Igaz az, hogy amikor a társulatot alapították, mindkét alapító kapcsolatban volt a Mesterekkel. Sokszor beszéltek és írtak róluk. Már abban az időben is, Swami T. Subba Row, akit H.P.B. nagy okkultistának tartott, azt javasolta, hogy ne beszéljenek túl sokat a Mesterekről, mert úgy érzi, hogy ez az ő bizonyos fokú profanizálásukhoz vezetne. A Mesterekről beszélő legtöbb ember nincs tudatában az ilyen lények szentségének. Ők bizonyos értelemben emberi lények, tökéletesült emberi lények; bizonyos értelemben azon is túl vannak. Elméjük nem egoisztikus és teljesen tiszták, a különváltság minden érzése nélkül. Az a tudatállapot végtelenül szerető, bölcs és békés, amely akkor jön létre amikor inkább a végtelent mint az időlegeset, - mely utóbbihoz az emberiség többsége ragaszkodik, - tekintik valóságosnak. Az a létállapot a rendkívüli szentség állapota. Ha túl sok szó esik és túl nagy hangsúly van a Mestereken, akkor ezt tévesztik szem elől, és az emberek azt kezdik hinni, hogy a Mesterek a róluk alkotott személyes felfogásuknak felelnek meg, ami megszenteltelenítés.

Másodszor, maguk a Mesterek mondták, hogy csak jellegbeli hasonlósággal lehet hozzájuk közel kerülni. Amikor valakinek a tudata tisztábbá, harmonikusabbá válik, kiterjed, hogy jóakarattal és szimpátiával ölelje magához a legtöbb, ha nem az összes élőlényt, akkor jön létre az összehangolódás.

Olyan az mint valamely hangszer húrja amely a másik húrhoz van hangolva. A húr alacsonyabb oktávon szól, azonban mégis harmóniában van. Így hát ők teljesen világossá teszik, hogy csak akkor lehetséges velük kommunikálni ha vonzódás alapján lévő jellegbeli azonosság jön létre. A sok beszéd a Mesterekről azt hiteti el az emberekkel, hogy ismerik őket. Semmit sem tudunk az olyan szellemi képességű személyekről. Az mind köznapi dolog, valamit tudni az általa éppen hordott fizikai testről, hogy hol lakik, vagy szokott lakni, hogy vajon játszik-e zongorán vagy lovagol.

A Mesterrel kapcsolatos valódi tapasztalathoz csakis mélyen a szívben lehet jutni, amikor a szív azon létminőség valamilyen részére rezonál. Amennyiben velük kapcsolatban mindenféle elképzeléseket vetítünk ki, esetleg hamis gondolatfelhőt hozunk létre az valójában akadályozza, hogy tényleg megértsük kicsodák ők, vagy mit gondolnak el a világ javára.

A beavatásra és valakinek az ösvényen lévő helyzetére vonatkozóan sok tévedés lehet. Semmit sem jelent az, ha megcímkezzünk valakit. A valóság az ami számít. Az aki nem dolgozik azon, hogy elérje a megfelelő képzettséget, amely a teozófiái irodalomban és másutt megtalálható azt hiheti, hogy ő beavatott, vagy valamilyen különleges helyzetet ért el. Ez egyszerűen önámítás. Másrészt, ha ez már valóság, akkor minek beszélni róla? Tehát teljesen helytelen elképzelés valakinek a helyzetét kihirdetni.

Úgyhiszem Buddha úgy tanította, hogy akik a Sangha-hoz tartoznak, sohasem állíthatják, hogy valamilyen szellemi pozíción vannak. Az igazság olyasmí, amit rákérdezéssel, az elme megtisztításával és mások szolgálatának vágyával lehet megtapasztalni - vagyis az altruizmus szellemével. Az emberek megcímkezésének veszélye az, hogy egyszerűen ismétljük azt amit mondanak, és azt hisszük, hogy az ő tekintélyük alapján ismerjük az igazságot. Ennek nincs értelme. Ha szellemileg tényleg haladott emberek, akkor amit mondanak természetesen igaz lesz, azonban számunkra nem biztos, hogy igaz. Tehát a legnagyobb tisztelet, amit bármilyen igazi szellemi tanítónak adhatunk az, hogy megvizsgáljuk azt amit tanít - természetesen tisztelettel - teljesen megvizsgáljuk, gyakorlattá tesszük és magunk találjuk meg az igazságot. Az a tekintély amelyet megcímkezésükkel adunk valakiknek elpusztítja az élet természetének és az igazság felfedezésének kutatását. Ezért mondta Buddha, és utóbbi időben Krishnamurti és sok más nagy tanító: *Semmit se fogadjatok el, még azt se amit én mondok. Hatoljatok bele és találjátok meg az igazságot a magatok számára.* Amit találtak lehet hogy az amit mások is találtak, azonban mégis az igazság lesz és nem pusztán csak szavak.

Úgy érzem, hogy ezek a nagy lények, a Mesterek, inspirálhatnak bennünket utunkon.

Teljesen egyetértek. Nem szabad azt hinnünk, hogy az emberiség jelenlegi állapota a végső és tudatában kell lennünk, hogy más létállapotok is vannak még előttünk. Azon állapotok elképzelése, vagy intuíció általi megértése az inspiráció nagy forrása lehet. Az is inspirációként szolgálhat, ha a felszabadult egyén képességeit, vagyis azt a rendkívül határtalan szeretetet és bölcsességet kissé meg tudjuk érezni. H.P.B azt mondta, hogy: *Igyekezz megérteni a Mesterek természetét, és nem azt, hogy Igyekezz elképzelni, hogy hogyan néznek ki és azon gondolkodni, hogy vajon Tibetben vannak, vagy Peruban, vagy hogy milyen házat szeretnek.* Ezek lényegtelen dolgok. Milyen az ilyen lény belső természete? Milyen is a megvilágosodás, vagy a tökéletesség állapota? Ezekre való meditálás az inspiráció forrása lehet. Azonban ügyelnünk kell, hogy ezeket az elgondolásokat ne húzzuk le a saját szintünkre, hanem inkább mi emelkedjünk fel azokhoz.

Saját beszédeidben nem igyekszel említeni az olyan hagyományos teozófiai fogalmakat, mint a körök, fajok, az emberi lény teste és így tovább. Miért van ez ?

Az igazság az, hogy nem tudok túl sokat a körökről és fajokról. Természetesen idézhetek H.P.B.-től, a *Mesterek leveleiből*, vagy másoktól. Bármilyen témát lehet venni, tanulmányozni és kifejteni. Engem azok a dolgok érdekelnek, amelyek a mindennapi életünkre, kapcsolatainkra vonatkoznak, amelyek világosabbá teszik a felfogásunkat. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy egyes hagyományos teozófiai tanításokat tagadok, vagy hogy úgy érezném, hogy nem fontosak. Néhányat ezekből tanulmányoztam, de nem szeretek olyan távoli témákról beszélni, amelyeket nem érzékelek közvetlenül valamilyen módon igazságként. Úgyhogy inkább arról beszélek aminek jelentősége van számomra.

Ha jól értem, elnöki megbízottat jelöltek ki Oroszországban. Teozófiai Társulatunkra vonatkozóan milyen tevékenységek folynak ott ?

Nehéz nekem erről beszélni, mivel az Oroszországgal való kommunikáció még nem elég hatékony és főleg az Európai Federáció tisztségviselői vannak az oroszországiakkal kapcsolatban. Amit eddig találtunk az, hogy ott elég zavaros kép alakult ki a Teozófiai Társulatról és a teozófiáról. A *Titkos Tanítást* és néhány más könyvet adtak ki oroszul. Szerencsére a század első feléből nagyon jó fordításokáltak rendelkezésre és így könnyen újra nyomtathattuk azokat. Azonban az országban lévő szoros fizikai és mentális ellenőrzések eltüntével, ott most nagy fizikai és gazdasági anarchia van.

Az emberek korábban nem olvashatták azt amit szerettek volna, nem találkozhattak külföldiekkel és nem volt szabad utazniuk. Ezek a korlátozások most elmúltak és azt eredményezték, hogy az emberek most mohón elfogadnak minden új gondolatot, amellyel kapcsolatba kerülnek. Fennáll a hajlam, hogy a teozófiát bármivel és mindennel összetévezzék. Ezért amikor az oroszországiak a Teozófiai Társulat iránt mutatnak érdeklődést, azt ajánljuk nekik, hogy olvassanak valamit a teozófia irodalmából és levelezzenek az elnöki megbízottal. Összeállítottunk egy kérdőívet, amelyre választ kérünk úgy, hogy valami elképzelésünk legyen, vajon megértettek-e valamit abból amiért a társulat van. Azután adunk nekik alkalmat arra, hogy a csatlakozásért folyamodjanak. Sok tagunk lehetett volna, akik egyáltalán nem értik meg a Teozófiai Társulat munkáját, azonban ott egy kissé óvatosan járunk el. Amint elegendő tagunk lesz, akkor leszünk abban a helyzetben, hogy alosztályok alakulására gondoljunk.

Ti barátok voltatok Krishnamurtival. Mely jellegzetességeire emlékszel legélénkebben ?

Erre a kérdésre kicsit nehéz válaszolni, mivel ő olyan nagyon szokatlan volt. Az egyik jellegzetesség, amely nagyon megdöbbentett az a tény volt, hogy tudata másokétól teljesen eltérően működött, mivel számára a világi értékeknek egyáltalán nem volt jelentősége. Ezért a dolgokat egészen más szempontból látta. Nagyon inspiráló volt azzal a szemponttal kapcsolatba kerülni. Azt is tudatosította az emberben, hogy mi az igazi egyszerűség. Az egyszerűség nem kevés tulajdon, vagy keveset evés kérdése, bár Krishnaji nem szeretett sok mindent birtokolni és a dolgokat könnyen továbbadta. A szobájában csak olyan dolgokat szeretett tartani, amire feltétlenül szüksége volt. Madrasban például volt egy ágya, egy szekrénye a ruhái számára, egy asztal és mellette egy szék a látogató számára. Ő általában a padlón ült egy szőnyegen. Úgyhogy ő abban az értelemben volt egyszerű, hogy nem szeretett maga körül sok dolgot. A pénz és azok a dolgok, amelyek sok ember számára fontosak, az ő számára nem voltak fontosak.

Krishnamurti egy másik világban élt, nem ebben a közönséges világban, hanem az igazság másik világában. Nagy vonzalmat és szeretetet érzett mindenki iránt. Azt hiszem ez abban az időben kezdődött, amikor az élet egységére vonatkozó korai tapasztalatai voltak és mindennel egynek érezte magát - a fákkal, a fűvel, az emberekkel, minden léttel. Ő igazán ismerte annak a szónak az értelmét, hogy szeretet, és az ő számára abban az értelemben volt mindenki egyenlő, hogy szeretetét spontán módon adta mindenkinek. Igen-igen szép és felejthetetlen tapasztalat volt ilyen valakivel együtt lenni. Következésképpen nagyon finom, figyelmes és tiszteletteljes volt.

Ha valaki autóvezető gépkocsival érkezett, akkor nagyon figyelmes és tiszteletteljes volt az autóvezető iránt is, mivel úgy gondolom mindent és mindenkit azonos szemmel nézett, hogy a *Bhagavad Gítából* vett kifejezést használjam.

Milyen módon, vagy módokon látod Krishnamurti bölcséletéhez való közelítést, mint amely különböző, vagy azonos a Teozófiai Társulat tanításaival ?

Egyik nyilvánvaló különbség az, hogy Krishnamurti elutasította a kozmológiai kérdések megbeszélését. Korábban említetted a köröket és fajokat, a fejlődést és azokat a folyamatokat, amelyek körülöttünk történnek. Azokkal a dolgokkal ő nem foglalkozott és így az ő megközelítése nagyon hasonlított Buddhához. Általában ismert, hogy Buddha azt kérdezte, hogy: *Mit csinálsz, ha egy mérgezett nyíl a húsodba fúródik ? Megbeszélést tartasz arról, hogy ki csinálta a nyilat, a fáról, amiből készítették és így tovább ? Vagy azzal fogsz törődni, hogy eltávolítsd a nyilat és meggyógyítsd a testet ?* Ugyanebben az értelemben mondta Krishnamurti, hogy a világ szenved és nem csak fizikailag, hanem lelki betegségeken is, mint a hatalom szeretete, a dolgok utáni sóvárgás, ragaszkodás. A világ ezért olyan boldogtalan és háborúk vannak; ég a ház, hogy az ő kifejezését használjam. Fontos annak megértése és felfogása, hogy a világ csupán kivetítése annak amik belül vagyunk. Ezért ő az emberi elme kérdésével foglalkozott és, hogy az hogyan szabadíthatja meg magát a saját tévedéseitől.

Ezt közvetlenebb megközelítésnek neveznéd ?

Önismeret és önmagunk megértése a teozófia lényeges része. Ugye már megmondták, hogy az önismeret a Buddhák anyja ? Így ez a teozófia döntő fontosságú látásmódja. Ha a teozófiai tanulmányozás egyéb szemlélési módjai segítenek bennünket, hogy jobban értsük magunkat és bölcsebben éljünk, akkor azok hasznosak, azonban, ha pusztán elméletekké válnak, vagy új bölcselété, amely a másokkal való veszekedés ürügyévé válik, akkor egyáltalán nincs értelmük. A teozófiának a kozmikus folyamatokkal foglalkozó aspektusai és egyebek segítők lehetnek, ha megvilágosítanak és segítenek az elme felébredésében.

Úgy gondolom ez az alapvető különbség a teozófia, amint azt nevezik, és Krishnamurti tanításai között. Más alapvető különbség nincs. Az élet oszthatatlanságáról beszélt, ami teozófiai tanítás. Beszélt arról, hogy a gyerekeket meg kell tanítani, hogy ne versengjenek és a Krishnamurti iskolákban a versengést nem bátorítják. H.P.B. a *Gyakorlati Okkultizmus* című könyvében a gyerekekbe táplált versengő magatartás pusztító hatásáról írt.

Sok terület van, amelyet még össze lehet hasonlítani. Sok dolog amit tanított nem különbözik attól, amit a teozófiai könyvekben írtak kivéve azt, hogy modernebben fejezte ki.

A 21. századba lépve hogyan látod, milyen irányba induljon a Teozófiai Társulat?

C. Jinarajadasa, (aki a Teozófiai Társulat egyik korábbi elnöke volt), az intuíció új emberiségéről beszélt. Most már száz éven át beszélünk az egyetemes testvériességről és annak fontosságáról. Azonban ha csak beszélünk az egyetemes testvériességről, vagy tanulmányozzuk azt és elmélkedünk felőle, nem teszi az embertársainkat testvériesebbé. Miért oly nehéz a testvériességet élni? Azt gondolom azért, mert nem nézünk a belső szemünkkel. Amennyiben képesek vagyunk a dolgok *belső tartalmát* látni, - ha bármivel, vagy bárkivel kerülünk kapcsolatba, felfogjuk annak szépségét, jelentőségét, - akkor nem tehetünk mást csak szeretjük és elfogadjuk, értékeljük. Például amikor valamilyen virág szépségét látjuk, akkor gyengéden bánunk azzal a virággal. Amikor valamilyen anya deformált gyermeket szül, a problémák ellenére is szeretheti azt a babát, mivel annak *belsőbb részét* látja. Az anyai szeretet bizonyos körülmények között önző is lehet - az anyák azért szeretik gyermeküket, mert a *sajátjuk* - azonban abban a szeretetben különleges szépség van, mert nagyon önfeláldozó és minden megpróbáltatás ellenére is kitart. Egy gyermek az anyjával szemben is reagálhat, talán még meg is támadhatja, de az anya szeretete áthatatos marad, mivel annak a gyermeknek a *belsőjét* látja. Ezért is dicsérték mindig az anyai szeretetet.

Az intellektus - vagy a személyes elme - nem képes emberben, vagy növényben, vagy bármi másban annak jelentőségét látni, ami az igazság. Csak az intuíció, amit Krishnaji belátásnak nevezett, vagy ha úgy tetszik akkor a tiszta elme az ami mindezt látni képes. Akkor a testvériesség spontán lehet és végül is a béke és jószág világát fogja létrehozni. Nem fogadhatunk el valamilyen testvéries magatartást csak bizonyos feltételek fenntartása mellett: *Ha az a valaki ilyen és ilyen módon hisz, amennyiben a körülmények ilyenek és ilyenek, akkor testvéries leszek.* Nem lehetnek feltételek és teljes felelősséget kell vállalnunk a saját válaszadásainkért. Hogy ezt megtehessük, el kell kezdenünk szellemi életet élni. Úgy gondolom, hogy a Teozófiai Társulatnak nagyobb hangsúlyt kell helyezni erre a kérdésre azzal, hogy mind a tagjait, mind másokat bátorít abban, hogy minden szükségéset megtegyenek ennek az érzékenységnek a felébresztéséért, minden élet értékének és jelentőségének teljes tudatosításáért. Akkor fog megjelenni a *valódi* testvériesség.

A vallások jövőjéről nemrégiben tartott előadásodban megemlítetted, hogy a jövőben a vallásoknak két fontos aspektusa lesz, a nem ragaszkodás a formákhoz, valamint az embernek adott időben lévő körülményei és elméjének állapota szerinti inspirációra való szabad rátalálása. Ezért végül is úgy gondold, hogy a fő vallásos áramlatok, ahogyan mi ismerjük azokat, esetleg elhalnak? Látsz-e helyet a jövő vallásában a szellemi tanítók számára?

Nem látom úgy, hogy a kodifikált vallásos formák a közel jövőben eltűnének, bár hosszú távon ez esetleg bekövetkezhet. *Formák* alatt a vallásos struktúrákat értem. Nem hiszem, hogy nem lesznek épületei az imádkozásnak. Azonban a különféle vallásos hierarchiák és belső struktúrák esetleg eltűnnek. Úgy gondolom egy napon igazságos élet tényleges élésére alapozott valamiféle világvallás lehet. Másszóval, spontán, etikus, erkölcsös életmód, az élet természetébe mélyebben behatolás szándékával együtt azon vallás részévé válik.

Szabadságunkban kell legyen, hogy szabadon kifejezhessük magunkat. Mi a jelentősége annak ha valaki nagy tiszteletet érez és térdre ereszkedik és homlokával érinti a padlózatot, vagy tisztelettel lehajtott fővel egyenesen áll? Semmi jelentősége nincs. Ha te és én valamilyen gondolatot akarnánk kifejezni, akkor te a saját szavaidba foglalnád, én pedig a sajátomba, de mindketten ugyanazt mondhatnánk. Közülünk egyesek az intellektuális vonalon fejlődtek, mások az odaadás vonalán, megint mások az önzetlen szolgálat vonalán, és így adott időben az szerint találunk inspirációt amilyen a vérmérsékletünk, valamint az szerint ahol a fejlődési folyamatban tartunk.

Nem hiszem, hogy szellemi tanítók valaha is megszűnnek létezni, mivel a fejlődési folyamatban mindig lesznek akik mélyebben hatoltak be az életbe és sokkal mélysegebben értik meg a természet végső valóságát. Ugyanígy, mindig lesznek akik inspirálva érzik magukat, hogy azokkal az előtűnő haladókkal kapcsolatba kerüljenek.

Ha lenne egy lényeges gondolatod, vagy üzeneted a Teozófiai Társulat tagjai számára, mi lenne az?

Azt mondanám amit már oly sokan mondtak, hogy: *Éljük a teozófiát*. Ezt könnyű mondani, de nem könnyű véghez vinni, mivel annak érdekében, hogy éljük a teozófiát, tisztában kell lennünk, hogy mi a teozófia. Nem választhatjuk külön a tanulmányozást, a megbeszélést, az élet igazságainak kutatását, a meditációt, önmagunk megtisztítását és így tovább, az *éléstől*, mert azok mind az élet részei.

- * - * - * - * -

NÉHÁNY OKKULT KÖZPONT

Írta: Hugh Shearman

Fordította: R.L.

Helyes lenne a dolgok "okkult" szempontját úgy összegezni, hogy minden anyagi létezés csupán valamilyen láthatatlan valóság által viselt öltözék, vagyis olyan jelenség, amelynek valódi céljáról és fejlődési irányáról valamilyen láthatatlan belső világ értékei és erői gondoskodnak. A belsőnek a külsőben és azon át működő nyomásáról ismerhetünk meg valamit az egyéni emberi lény pszichológiai szerkezetében is. És tényleg, mindennapi világunkban általában úgy tűnik, hogy emberek teszik a dolgokat megtörténtté. Azonban az ősi hagyományok szerint a föld felszínén lévő bizonyos helyeknek is döntő részük van az élet belső gazdálkodásában és olyan vezetőkeket biztosítanak, amelyeken át belső erők merülnek fel a külső világ hatékony megnyilvánulásába és amelyeken át a külső világ is fokozatosan közvetlenebb módon kerülhet kapcsolatba és hangolódhat rá a valóbb belső világra.

Ezek a helyek néha egyszerűen templomok vagy szentélyek helyszínei, esetleg valamely szent lakóhelye. Azonban a Teozófiai Társulat történetében számos szándékos erőfeszítés történt olyan okkult központok létrehozására, amelyek a belső világok erőinek szétszétaszát szolgálhatnák és az általában a külső világra összpontosítók számára biztosítanák a hozzáférést azon erőkhez. Olyan elgondolás is kialakult, amely szerint ezek a központok valamilyen módon a világ belső erőgazdálkodását szolgálják és olyan eseményekkel kapcsolatban lehetnének felhasználhatók mint például egy Világtanító eljövetele.

Legtöbb ilyen központ elhelyezése teljesen véletlenszerűnek tűnik. A minden bizonnyal legfontosabb ilyen központot, az Adyar-i birtokot 1882-ben Olcott ezredesnek adott vásárlási "tipp" eredményeként szerezték meg. A Sydneyben lévő Manort 1922-ben egyszerűen kényelmi okokból vásárolták meg, hogy Leadbeater ottani munkáját könnyítsék. Az Ojai tulajdont körülbelül ugyanakkor vásárolták, mivel erősen hatott Krishnamurtira, és azt hamarosan kibővítették. Az Ommen-i birtokot 1923-ban, annak tulajdonosa ajánlotta fel Krishnamurtinak, hogy Európában biztosítson központot a munkájához. Az Amerikai Egyesült Államok Teozófiai Társulatának Wheaton-i tulajdonát gyakorlati okokból vették meg. Ezek azok a központok, amelyek a jelenlegi történetünkbe kerülnek. De ehhez hozzá lehet tenni, hogy Annie Besant és C.W. Leadbeater néhány száz évvel későbbre jelzik előre az Alsó-Kaliforniában lévő kiterjedt birtok okkultisták általi megszerzését, a hatodik gyökérfaj első magvának létrehozására.

Mindig volt bizonyos kételkedés ezekkel és más hasonló különféle központokkal kapcsolatban, attól eltekintve, hogy néhányukat a Teozófiai Társulat adminisztratív központjaiként használták.

Miközben voltak akik azt állították, hogy az ilyen központok "okkult" jellege és célja közvetlen tapasztalat és ismeret volt a számukra, mások azok alapintencióiban valami illúzió féltét láttak. A nehézség abban van, hogy semmilyen külső bizonyítékot nem lehet felajánlani valamely okkult központ értékére vonatkozóan. Az egyén intuíciója reagál rá vagy nem reagál rá, és ebben semmi bizonyítékon alapuló sem lehet, bizonyos típusú személyek egyezésén túl.

Azonban 1929-ben néhány ilyen központra vonatkozóan valami megdöbbentőt és rendkívül nyilvánvalót fedeztek fel. Úgy találták, hogy több más nagy központtal és várossal együtt, bizonyos megkülönböztethető elrendeződést képeztek a földgömb felszínén, ami arra látszott utalni, hogy azok tervezés részét képezték és létrehozásuk nem csupán a véletlen műve volt.

Itt meg kell jegyezni, hogy ezen elrendeződések nyomon követéséhez egy glóbuszt kell nézni és nem valamely atlasz sík térképét. A széleskörűen használt összes térkép-projekciók, az egész világot sík felületen ábrázolják, és ez alaposan eltorzítja a formákat és területeket. A Mercator féle projekció Grönlandot majdnem akkoraként ábrázolja, mint Észak-Amerika, a sarki vidékeket pedig a végtelenségig terjeszti ki. Az igen népszerű Flamsteed féle szinuszos kivetítés, bár sokkal pontosabb, nagyrészt hasonló okok miatt, úgyszintén nem szolgálhat ebben a vonatkozásban. Azt, hogy az okkult központok valamilyen minta szerint rendeződnek el a földgömbön, Irving S.Cooper püspök fedezte fel először. Elég naiv módon, az első benyomása az volt, hogy a Sydneyben, Adyarban és Ommenben lévő központok egy vonalban vannak a glóbuszon. Azért volt naiv ezt mint felfedezést kezelni, mert megfelelő helyzetből nézve, a glóbuszon lévő bármely három pontot egy vonalban lehet látni. Ő azonban azonnal elkezdte megvizsgálni, hogy vajon lehet-e Ojai ugyanazon vonal folytatásán. És ott volt. Ez már igen figyelemreméltó volt. A négy központ ugyanazon metszősíkon volt. Ez azt jelenti, hogy ha a glóbuszt egyenes kés élével vágánk át, akkor mind a négy hely pontosan a vágáson lenne.

Valamilyen gömb felületén lévő pontokat, a síkon lévő pontoktól eltérően többféle egyenes vonallal, vagyis metszővonallal lehet átszelni, vagy egyesíteni. Azután Cooper észrevette, hogy amennyiben Adyart és Ojait a lehető legrövidebb vonallal kötné össze, továbbá ha Sydney és Ommen esetében ugyanezt tenné, akkor a két vonal a Góbi-sivatagban metszené egymást.

Mivel nagyon szeretett volna biztos lenni ebben, Cooper egy másik tagnak, a vele Ojaiban lévő Harvey Gulick-nak bocsátotta rendelkezésre a felfedezését. Gulick meghatározta a Góbi-sivatagban lévő azon pontot, amelynél a glóbusz felületén, Adyart és Ojait, valamint Sydneyt és Ommen összekötő legrövidebb vonalak metszik egymást, és ez az északi szélesség 38 fok és keleti hosszúság 92 fokon volt. Ez nyilvánvalóan igen közel van ahhoz a területhez, amelyre vonatkozóan már sok okkult megállapítást tettek.

Nem volt lehetséges az ősi Góbi-tengerben lévő "Szent Sziget" pontos helyéről többet megtudni, azonban A. Besant és C. W. Leadbeater által írt "Emberiség múltja, jelene és jövője" (*Man: Whence, Now and Wither*) című könyvéhez készült ismertető kézikönyvben Albert Schwarz által készített igen durva térképek találhatók. Azon térképek egyikén, amely természetesen igen elnagyolt, pontatlanul készült, kisméretű, C. W. Leadbeater által jelzett adatok alapján, a "Szent Sziget" helyét körülbelül északi szélesség 40 fok és keleti hosszúság 94 fokon ábrázolják. Gulick azonban további felfedezést tett a négy okkult központ és más központokat átszelő metszési vonalakról. Két párhuzamos kört derített fel, amelyek egyike Adyaron és Ojain át halad és a másik Sydneyen és Ommenen át. A két kör középpontja 45 fok 30' északi szélesség és 150 fok 30' keleti hosszúságon van a Kuril-szigetek szomszédságában, a Csendes Óceán északi részén.

A belső vagy Adyar-Ojai kör a következő helyeken halad át: miután Adyart elhagyta átvág Quettán, átszeli Afganisztánt és Észak-Nyugat Szibériát, átszeli Moszkvát és Helszinkit, elhalad Szentpétervár külső részei mellett, átszeli Svédországot és Norvégiaát, az Atlanti-óceán északi részét, Grönlandot, a Hudson-öblöt és közép-Kanadát, pontosan Salt Lake Cityt és Ojait, áthalad a Csendes-óceánon és a Fidzsi valamint Lojalitás-szigeteken, valamint Ausztrálián és az Indiai-óceánon érkezik vissza Adyarba.

A második vagyis a Sydney-Ommen kör sokkal több igen ismert helyen halad át. Sydneyből elindulva áthalad az Indiai-óceánon, Irakon és Szírián, átvág a törökországi Ankarán, a romániai Bukaresten, Budapesten, Prágán, Weimaron és Münsteren és a hollandiai Ommenen, az angliai Newcastle-on-Tyne-on, a skóciai Glasgown. Az Atlanti-óceán és Kanada egy részének átszelése után, pontosan az Illinois-ben lévő Wheatonont metszi, ahol az Egyesült Államokbeli Teozófiai Társulat központja van, majd áthalad Kansas Cityn, Oklahoma Cityn, utána Mexikón és Alsó-Kalifornián, átvág azon a jelenleg pusztá és elhagyatott területen, amelyről azt mondják, hogy annak a létrehozandó településnek a helye, ahol a hatodik gyökérfaj magvát alakítják majd ki néhány száz év múlva, végül áthalad a Csendes-óceánon ismét Ausztráliába. (Ez a vonal érdekes módon áthalad az erdélyi Vajdahunyad és a Pilis hegység ősi szentély együttese közelében is. A fordító.)

A két kör közötti széles terület körülbelül 800 mérföld széles (1 angol mérföld = 1609,33 m), vagyis 11 fok a glóbusz felszínén. A két körnek a Kuril-szigetek szomszédságában lévő központjától fokokban mért távolság az első, vagyis az Adyar-Ojai körig ugyanaz mint az Északi-sarktól a Ráktérítőig. A vonalak által átszelt városok mind különleges jellegzetességűek és különleges történelmük van. A vonalak által átszelt legtöbb hely, természetesen még homályban van és lakatlan terület. Az elrendezésbe foglalt minden központ még mindig mint ilyen működik, Omment kivéve, amelyet Krishnamurti a háború után már nem használt mint központot, mivel a második világháborúban koncentrációs táborok volt használva.

A figyelembe vett tényezők gondos vizsgálatára van szükség, és talán valamelyes földrajzi ismeretre, hogy méltányolni lehessen, milyen rendkívüli dolog volt ennek a globális hálózatnak, vagy hálózat együttesnek a felfedezése. Szinte lehetetlen a földgömbön bármilyen metszésvonal felfedezése, amely bármilyen közös, vagy megosztott jelentőséggel bíró helyeken vágna át. Az, hogy lehetséges legyen olyan központok, vagy helyek csoportját találni, amelyeknek egészen megkülönböztetett közös jelentősége van és a metszési vonalak ilyen rendszerét képezze, teljesen kívül esik a matematikai véletlen számítások lehetőségén.

Ha ilyen figyelemreméltó földrajzi kapcsolatok sorát figyelhetnék volna meg valamely vallásos kultuszban, akkor azt mint valami csodálatosat kezelték volna, a "magasságból jövő" támogatásként, és annak a kultusznak a tagjai azt igen csak terjesztették volna. A Teozófiai Társulat azonban nem kultusz, és nincsenek benne a vallásos irányzatokban meglévő indítékok. Másik oka annak, hogy a felfedezésnek kevés további figyelmet szenteltek azután, hogy Cooper az 1929. márciusi *THE THEOSOPHIST*-ben ismertette, valószínűleg az volt, hogy senkinek sem volt meg az érdeklődés és matematikai képesség azon kombinációja, hogy tovább kutassa a dolgot. Nagyon valószínűnek látszik, hogy amennyiben megfelelő érdeklődés és képesség adottsága állt volna rendelkezésre, akkor további hasonló természetű felfedezés, vagy a már felfedezettek kibővítése történt volna. Például, további globális elrendezést lehetett volna találni, amelyben a Naarden-i Szt. Mihály Központnak van meg a különleges helye.

Azonban a fő oka annak, hogy ez a tényeken alapuló felfedezés miért kapott olyan csekély figyelmet, feltehetően abban rejlik, hogy eléggé széleskörű megosztás van a Teozófiai Társulaton belül az okkult tények közvetlen tapasztalatát illetően, amely szerint az ilyen jellegű utalásokat szükségtelennek és lényegtelennek értelmezik. Akik biztosak, hogy a helyes vonalakon dolgoznak, azoknak nincs szükségük, hogy azt térképen is demonstrálják. Mindezek ellenére, van valami haszna annak ha a világban élő emberek külső tevékenysége mögötti okkult tervezés ezen bizonyítékait figyelembe veszik. Ezek az evidenciák a Teozófiai Társulat és számos más társult mozgalom jelentős részvételére utalnak, és azt az erőteljes benyomást keltik, hogy Olcott ezredes, Annie Besant, C.W. Leadbeater, J. Krishnamurti, és mások akik hatékonyan döntöttek a fentebb említett központok létrehozásában, mindenképpen kapcsolatban voltak bizonyos alapvető valóságokkal.

- * - * - * - * - * -

A VILÁG INTEGRÁLÓDÁSA EURÓPA RÉVÉN

MERIDLÁNOK

Kivonat Prof. J. E. van der Stock 1954. áprilisában tartott előadásának befejező részéből.
(Megjelent a St Michael's News 1954. májusi számában)

Négy vonal húzódik a világon át: a földvonal, a vízvonal, a tűzvonal és a levegővonal. A földvonal a glóbusz egyik oldalán vonul át és a vízvonalal folytatódik a másik oldalon. Ugyanígy a tűzvonal a másik oldalon a levegővonalban folytatódik, és így a világ négy részre van osztva.

A földvonal az Északi-sarktól indul és a Spitzbergákon, Stockholmon, Krakkón, Bengházin (Észak-Afrika), és le az afrikai kontinensen át, a Jóreménység fokán is áthúzódik. A földgömb másik oldalán a vízvonal ismét az Északi-sarktól indul és a Csendes-óceánon át vonul, Honoluluval mint az egyetlen földi támponttal. A tűzvonal a Góbi-sivatagon át fut, és lefelé Kínán és Borobuduron (Jáván) át. Az ellentétes oldalon lévő levegővonal áthalad Amerikán, először Bostont érinti, azután Haitit, Caracas, az Amazonas forrásán át, le Perun, Santiagón (Chile) át az Andok mentén a Horn-fokhoz.

A földvonal, amely a felelősség érzését is jelenti, a legmagasabb elemmel, az éterrel is kapcsolatban van, amely Atmának felel meg. Ebben van az alfa és az omega - a legmagasabb, az atma, és a legalsóbb a fizikai föld összetételalkozása. A felelősség érzésével rendelkező földvonalon át a legkönnyebb az integrálódásért dolgoznunk: ez a kiinduló pont. Elsősorban a Szent Mihály Központ dolga, hogy ilyekezzék meglátni a funkciókat.

Mindezt éber tudatunkban kell megpróbálnunk vizualizálni, eleven képet készíteni róla, idézni ezeket az erőket és megkísérelni megvalósítani ezeket a perspektívákat. Megmondták nekünk, ha csak nagyon kisszámú ember is képes ezeket a perspektívákat nyitva tartani, azokat a vezetőket a Hierarchia azonnal kiszélesíti és megeleveníti. Bizonyos mértékű együttműködést várnak tőlünk - funkcionális munkát, nem annyira csak az elme, a racionális elme képességét használva, bár annak is megvan a maga feladata. Hogy képesek legyünk a játszmány játszani, minden működésről élő képet kell készítenünk és meglátni azokat, amint kölcsönösen segítik egymást. A Központ számára különösen fontos, hogy mindezeket a perspektívákat felfogjuk.

(A fentebb említett földvonal, a korábban leírt és Európát fedő átívelő erővonalat Magyarországon a Duna-Tisza közén metszi. A fordító.)

- * - * - * - * - * -

GONDOLATOK KORUNK ASZTROLÓGIÁJÁRÓL

Irtá: Bárány Károly

Többéves asztrológiai tanulmányaim után úgy éreztem, hogy sem én sem tanárain nem vagyunk képesek az asztrológia valódi lényegét megérteni, mindössze néhány formulát ismerünk belőle a valódi alapok ismerete nélkül. Ez indított arra, hogy a teozófia irodalmának tanulmányozása közben külön figyelmet szenteljek azon utalásokra, amelyek rávilágítanak korunk asztrológiai tudásának hiányosságaira.

Az asztrológia története:

A jelenleg rendelkezésre álló szakirodalom szerint az asztrológia közel 6000 éves múltra tekint vissza. Az ókor legkiemelkedőbb asztrológusai között a babiloniakat, az asszírokat, az akkádotkat és a káldeusokat említik, akiknek tudásáról készült több százezer kötetre terjedő feljegyzések nagyrésze azonban az alexandriai könyvtár leégésekor megsemmisült.

Napjainkban újabb és újabb asztrológiai elméletek százai látnak napvilágot, amelyek megalapozottsága erősen megkérdőjelezhető. A gyakorló asztrológusok elővigyázatosságból először mindent kipróbálnak és csak azután választanak a különböző számítási és képlet felállítási módszerek közül, ki-ki saját szájaíze szerint. Megítélésem szerint ez a gyakorlat nem sok jóra vezet.

Ekkortól foglalkoztatott az a kérdés, hogy vajon honnan lehetne bővebbet megtudni azon régi korok asztrológiai ismereteiről és gyakorlatáról, mivel a jelenlegi tudásunk oly hiányosnak tűnik. Neves teozófusok clairvoyant kutatásainak feljegyzései alapján a teozófiai irodalom néhány dologra rávilágít. Ezeket a beszámolókat tekinthetjük pusztán szubjektív meglátásoknak, ha kiragadjuk az egész kutatási anyagból, együtt nézve azonban egységes képet alkotnak a régi korok asztrológiai tudásáról. Tekintsünk most bele ebbe az irodalomba:

A Babilóniai vagy Chaldeai civilizáció, melyet a történelem tanulmányozója ismer, sok szempontból csak amolyan elfakult visszfénye egy korábbi hatalmas birodalomnak. A későbbi királyság, amelyet mi is ismerünk, csak átvette a korábbiak vallásának tanításait, s a természet tényeinek valódi ismeretét.

Az ősi Chaldeában a vallás volt életük fő tényezője, amely az asztrológiának egy mindenre kiterjedő, nagy gonddal kidolgozott rendszerét foglalta magában. Kísérleljük most meg asztrológiai elméletük megértését.

Természetesen egyetlen pap vagy tanító sem vallotta azt az eszmét, hogy maguk a fizikai bolygók képesek arra, hogy az emberi ügyekre bármily befolyást gyakoroljanak. A papok birtokában egy végtelen pontossággal kidolgozott matematikai elmélet volt, amely a hagyomány töretlen láncolatán jutott el hozzájuk. Rendszerük vezető eszméjéről nem nehéz képet alkotni, az egész rendszert ugyanis a maga hallatlan bonyolultságában egyetlen hatalmas lénynek tekintették, s minden egyes részét e lény részleges kifejezésének. Fizikai összetevőinek teljessége, a Nap csodálatos koronájával, az égitestek mellék-bolygóikkal, óceánjaikkal, légkörükkel, az őket körülvevő különféle éterekkel, mindezek együttesen fizikai testét alkotják, a fizikai síkon való kifejezését. Éppen így az asztrálvilágok együttese alkotják az asztráltestét és a mentálsíkhoz tartozó világok együttese a mentáltestét képezik, azt az eszközt, melyen keresztül ezen a bizonyos síkon megnyilvánul.

Eddig ez a gondolat teljesen megfelel annak, amire bennünket rendszerünk nagy LOGOS-át illetőleg tanítottak.

Most tegyük fel, hogy ezekben a testeiben, a saját színvonalán, különböző osztályú és típusú anyagok vannak tökéletesen egyenletesen az egész rendszerben elosztva. Ezek a típusok egyáltalán nem felelnek meg a mi alsíkokra való ("vízszintes") felosztásunknak, amely az anyag sűrűségi fokán alapszik úgy, hogy a fizikai világban az anyagnak szilárd, folyékony, légnemű és éterikus állapotát nyerjük. Éppen ellenkezőleg, ezek keresztben való felosztásának ettől teljesen eltérő ("függőleges") sorozatát alkotják, mindegyik az összes különböző állapotba tartozó anyagot foglal magában úgy, hogy ha az egyes típusokat számokkal jelöljük, akkor kapunk az első típusba tartozó szilárd, folyékony és légnemű anyagot, a második típusba tartozó szilárd, folyékony és légnemű anyagot és így tovább véges végig.

Az érthetőség kedvéért korlátozzuk figyelmünket egyetlen síkra, pl. az asztrálsíkra. Minden asztráltestben van mindēn egyes típusból, vagy kereszt-osztályból való anyag, s ezek aránya mutatja az ember hajlamait - hogy könnyen felizgatható-e vagy pedig nyugodt, vérmes-e vagy hidegvérű, békétűrő-e vagy ingerlékeny. E típusok eltérnek egymástól, minthogy az őket alkotó anyag eredetileg a LOGOS különböző központjaiból áramlott ki és minden egyes típus anyaga még most is a legerősebb összhangban áll azzal a központtal, amelyhez tartozik úgyhogy a központ állapotában történő bármilyen legcsekélyebb változás haladéktalanul visszatűrőződik a megfelelő típus anyagában.

Mivel az összes típusokba tartozó anyagból van minden emberben, egészen nyilvánvaló, hogy e hatalmas központok bármelyikének, bármilyen módosulása vagy működése kell, hogy bizonyos fokig hatást gyakoroljon a rendszer minden lényére, s hogy egy bizonyos személyre ez milyen mértékben van hatással, az attól függ, hogy a befolyásolt anyag - típus - történetesen milyen arányban van meg az asztrálestben. Ez azt jelenti, hogy az emberek között különböző típusokat találunk, éppen úgy mint az anyagban is, és alkatuk következtében, pusztán asztrálestük összetétele miatt, egyikük az egyik, másikuk a másik befolyás iránt fogékonyabb.

Megfigyelték azt, hogy a fizikai égitesteknek egymáshoz való viszonyukban történt elmozdulása kezünkbe adja e hatalmas szférák elhelyezkedésének megfejtését minden adott pillanatban.

A Chaldeai papok tudták, hogy ezeknek a befolyásoknak nincs olyan erejük, hogy a legkisebb mértékben is uralkodjanak az ember akaratán. Mindaz amit megtehetnek csak annyi, hogy néhány esetben könnyebbé, néhány esetben nehezebbé tehetik az akarat számára, hogy bizonyos irányban működést fejtsen ki. De azt egészen világosan megmondták, hogy ezek a hatások sohasem sodorhatják be az embert valamely tevékenységi folyamatba az illető akaratának beleegyezése nélkül, bár az akkor éppen kifejtett erőfeszítéseit nyilvánvalóan segíthetik, vagy hátráltathatják. Azt tanították a papok, hogy az igazán erős akaratú emberek nincs semmi oka arra, hogy az éppen emelkedőben lévő befolyások miatt nyugtalanodjék, de az átlagember számára nagyon is sokat ér ha tudja, hogy melyik az a pillanat, amikor azt az erőt legelőnyösebben lehet kihasználni.

Az a tény, hogy valamely különleges befolyás van működésben, sohasem teheti szükségessé egy esemény bekövetkezését, csak inkább valószínűvé teszi azt. A Chaldeai papok asztrológiája ezért elsősorban annak szentelte magát, hogy életszabályzatot alkosson, nem pedig annak, hogy előre megmondja a jövőt. Mindig elismerték, hogy az emberi akarat erejével módosítani lehet a karma által kijelölt sorsot.

A. Besant - C.W. Leadbeater: Az emberiség múltja, jelene és jövője.

Az asztrológia hatóköre:

Az asztrológia az önismeret megszerzésének hasznos segédeszköze lehet, ehelyett a jelenlegi kor népszerű asztrológiája főleg a jövő megjóslásával foglalkozik. Szomorú az a tény, hogy mindent elönt az "újság-horoszkópok" áradata. Uniformizált, semmitmondó jóslatokkal találja szembe magát mindenki, amelyek az asztrológia valódi lényegét még távolról sem érintik. A modern asztrológia oktatás is nagyrészt ezen igényt szolgálja ki azzal, hogy gyorsított tanfolyamokon tanítja a "jóslás-tudományát". Természetesen tisztelet a kivételnek.

A teozófiai irodalom tanulmányozása közben az asztrológiai jóslás működési területét és alkalmazhatóságát illetően a következő összefoglaló megállapítást találtam, amely rávilágít annak lehetőségeire:

A valódi ember, "a magasabbrendű én", az ego olyan képességgel rendelkezik, hogy a normális fölötti módon méri az időt. Ez a képesség abban áll, hogy bizonyos fokig tudhat előrelátni. Jelen, múlt és részben a jövő is nyitva van előtte, csak tudnia kell olvasni belőle. Az ego az előrelátott eseményeket igyekszik a személyiség tudatába belenyomni, amely hol több, hol kevesebb eredménnyel szokott járni. A leghétköznapibb az az eset, amikor semmi sem bír lehatolni odaátról a sűrű test eszméletébe.

Amikor mégis előforul, hogy tényleg előreláttak valamit, azt szokták ellenvetni, hogy az csak az események véletlen találkozása lehetett, amennyiben ha tényleg lehetne előrelátni, akkor a dolgok eleve el volnának rendelve, tehát nem volna szabad akarat. Ezzel szemben kétségtelen, hogy igen is van szabad akarat, tehát a dolgok meglátása előre csak bizonyos mértékig lehetséges.

Az átlagember dolgait azonban igen jól lehet előrelátni, mert az az akarat, amit ő fejlesztett magában, úgyszólván még nem nagy, következésképpen a körülmények uralkodnak rajta. Karmája meghatározott viszonyok közé helyezte s ezeknek a reáhatása olyannyira legfontosabb tényezője élete folyásának, hogy jövőjét úgyszólván matematikai biztonsággal lehet előrelátni, mégpedig részleteiben is megközelítő pontossággal. A meglévő okoknak előrevetett árnyéka, vagy fénye az alapja az asztrológiai jövendölés egész rendszerének.

Amikor azonban már fejlett egyéniséggel van dolgunk, tehát valakivel, aki tud és akar, csődöt mond a prófécia is, mert az ilyen ember nem kreatúrája többé a körülményeknek, hanem többé kevésbé ura. Igaz ugyan, hogy élete főbb eseményeit a régi karma keze rendezi és állítja be, de az ahogyan azok érintik és ahogy azokra reagál, sőt esetleg le is győzi azokat, az már mind a saját műve, amit nem lehet másképp előrelátni, csak mint valószínűséget. Ilyenkor ez az ő magatartása esetleg egészen friss és váratlan eredményeket indít, amelyek nem szerepeltek az eredeti karmikus elrendezésben és így hozzátétőleg is alig lehettek előre megmondhatók.

C.W. Leadbeater: Az álmokról.

Az asztrológiai jóslás hatóköre tehát addig terjed, amíg akaratunk nem elég fejlett ahhoz, hogy uralkodjon a körülményeken. A rendszer igazi lehetőségeit akkor használjuk ki teljesen, ha saját és gyermekeink képességeinek és hibáinak, hiányosságainak feltárására használjuk, hogy azokat felismerve felülemelkedhessünk rajtuk akaratunk fejlesztésével.

Korunk asztrológiája:

A korunk asztrológiájáról szóló gondolatok, melyek összecsengenek saját tapasztalataimmal célja nem a bíráló, sokkal inkább a tények feltárása annak érdekében, hogy az asztrológiát új, illetve az ősi alapjaira helyezhessük vissza:

El kell ismernünk, hogy az asztrológia tudományos alapjai ma már teljesen veszendőbe mentek, s ami valaha tudomány volt, ma már csak találgatás. Mintha a matematikusok között általánosan használt logaritmus-táblák alapja elveszett volna, de a táblák megmaradtak, s akik használják őket nem tudják, miképpen számították ki őket, sem használatukban nem lennének egészen biztosak. Aligha volna meglepő, ha a használatukból származó eredményeket megbízhatatlannak találnánk.

Az asztrológia csak akkor lesz újra tudomány, ha majd újra felfedezik tudományos alapjait, s az emberi emlékezetből kitörlődik minden mostani asztrológiai tudás és a rendszert majd alapjaitól lehet ismét felépíteni.

Semmi kétségünk sincs az iránt, hogy a horoszkópok felállítása eredetileg azt a célt szolgálta, hogy megállapítsák a született karmájának természetét, melyett a múltból hozott, avégből, hogy megállapíthassák miképp alakuljon nevelése és miféle hivatásra lesz a legalkalmasabb. És ez a leghasznosabb, amire a horoszkóp felállítását használni lehet. Ha arra használjuk, hogy megpróbáljuk kitalálni, milyen lesz valakinek a szerencséje, lealacsonyítjuk a tudományt, s ez szükségképpen csak hanyatláshoz vezethet, amint vezetett is.

A. Robson: Vizsgáld meg karmádat.

Aki rászánja magát, hogy gondosan és részrehajlás nélkül tanulmányozza az asztrológiát, sok olyan dolgot fog fölfedezni, amit nem lehet könnyedén félredobni. Kutatásai meg fogják győzni arról, hogy az asztrológusok állításainak kétségkívül van valami alapja, bár ugyanakkor észre kell vennie azt is, hogy rendszereik még távol vannak a tökéletességtől.

A siker és kudarc furcsa keverékéből, ami a modern asztrológiai jóslásokat jellemzi, bizonyosnak látszik, hogy ennek a tudománynak a művelői nem ismerik az összes szükséges tényezőket. Ahol az általuk jobban ismert tényezők szerepelnek, ott sikert émek el. Azokban az esetekben azonban, ahol még a föl nem ismert tényezők is bejátszanak, természetesen kisebb-nagyobb kudarc az eredmény.

C.W. Leadbeater: Világunk rejtett oldala

RÉGI KÍNAI KÉPECSKÉK

Írta: A. G. Vreede

Fordította: R. L., a "St. Michael's News" 1950. áprilisi számában
megjelent írás alapján.

Fan eltávozása

Fan végső órája elérkezett és az est csendje - amikor még a tengeri szellő is tiszteletben megnyugodott - beburkolta Nang Pin-t, azt a szigetet ahol Fan, a templom öreg papja töltötte felajánlott életét. Amikor már nem tudta tovább teljesíteni szolgálatát a Végtelen Részvét Mennyei Királynőjének templomában, felköltözött a kiálló sziklán lévő kis pavilonba, ahonnan kilátás nyílt a fodrozódó tengeren át nyugatra, Hua Kuo, a Virágzó Birodalom felé és keletre az óceán határtalan kiterjedésére.

A nyugati ég megtelt a lenyugvó nap utolsó ragyogásával, pirosas rózsaszínnel és szürkés gyöngyökkel, és azzal a leírhatatlan zölddel, ami a Lefátyolozott Istennő csendes közeledtének hímeke, akit a tudatlan emberek éjnek neveznek. Keleten a hold félénken emelkedett a látóhatár fölé, milliószorosan tükröződve az óceán bodros hullámaiban. Az istennő felvette fátyolát és szépsége átragyogott az alászálló sötétségen. A nappal képtelen volt elhatározni magát a távozásra és ott késlekedett a küszöbön, az éj pedig még tétovázott, és ez volt az a pillanat, amikor Yang és Yin között megnyílik az út, Tao, a végtelenséghez vezető út, vagy inkább maga a végtelenség. Ezen az úton jött Kwan Yin Fanhoz, akinek elérkezett az órája.

Mint a jókedvű szelek lehelletével keveredő templomi harangok csengése, úgy hangzott az ő szava a vizeken át, elérve a haldokló Fan belső hallását:

"A te lelked része az én lelkemnek és az én lelkem része a Mennyei Léleknek. Az Örök Lélegzet áramlik a Menny Lelkén át ezért az én lelkemben úgy, mint a tiedben is. Nem érzed édességét ami olyan, mint a lépesmész illata, s amely áthatja lelkedet úgy, mint ahogyan örökké áthatja az enyémet? Még életedben tudad, te szent ember, hogy részvétem karjai körülfontak téged egész idő alatt, mint ahogyan körülfontak minden emberi lényt, minden állatot és növényt és minden teremtet dolgot, bár ők ezt nem tudják. De te tudod, mert a te részvéted és odaadásod tömjénként szállt fel lelkedből az enyémbé és az enyémből az egész menny lelkébe. A te életed csillaga része az én csillagomnak és az én csillagom része a kozmikus gyémánt foglalatlának és egyedül ezen át jön minden világosság ebbe a világba.

Én vagyok a hold világossága, a lecsillapító, csendet és nyugalmat adó. Amikor a föld kimerült a nap aransugaraitól, beburkolom holdam ezüst sugaraival, lecsillapítom, átmedvesítem könyörületem könnyeivel és megörvendeztetem mosolyomról aláhulló virágokkal. Jöjj, hűségem fiam, kelj fel ... !"

Fan felkelt és csodálkozva állt szikláján; elhasznált teste alatta hevert.

"Kezemmel megérintem szemedet, hogy láthasd Kwan Lhi Yin világosságának dicsőségét"

És Fan lélegzetnélküli csodálattól áthatva nézett a minden Irgalom Ura világának leírhatatlan dicsőségébe.

"Kezemmel megérintem füledet, hogy halljad az én hangom mennyei énekét és a távoli sárkányok mennydörgésének dübörgését."

Ezután Fan elragadtatott lelke egyesülve a mennyei dallamokkal, felfelé emelkedett, mint szélcsendes napon az éneklő madár ezüst hangja és tiszteletteljes csodálat töltötte el őt, amint ugyanakkor hallotta a világegyetem Kung-ját, alaphangját, ami a tér feneketlen mélységeibe zuhogó kozmikus folyamatok együttes mennydörgő hangjának, a mennyei sárkányok dübörgésének és az idő hatalmas doboló hangjának összhangja.

"Kezemmel megérintem szívedet, hogy eggyé válj az én szívemmel és lelkemmel."

És Fan eggyé vált Kwan Yin az irgalmas, örökké együttérző szívével. Kwan Yin bölcsessége az ő bölcsessége, a holdvilág varázsával telt mosolya az ő mosolya, Kwan Yin arcának mindent felülmúló szépsége az ő lényege, szépségének kifejezése lett. Lelke eggyé vált a Nang Pin -től keletre lévő határtalan vizekkel, ahol a hold fénye millió apró hullámon tört meg. Ő volt az ég, megszámlálhatatlan csillagával és egyben a kimeríthetetlen anyag óceánja is és felfogva ezt, tanuja volt az Örök Teremtés Csodájának. Szívéből egy hajtás nőtt, ebből a hajtásból egy szár keletkezett, ezen a száron bimbó nőtt és ez a bimbó elérte az örökkévalóság vízének felszínét és ott kinyílt, mint egy fehérszímű, aranyszínű lótuszvirág. Ebben a lótuszvirágban száz fényel ragyogó drágakő volt és épp abban a pillanatban, amikor Fan felkiáltott volna: "Üdv Neked, arany Lótuszban lévő gyönyörű drágakő", észrevette, hogy ő maga az a drágakő.

Azután az elragadtatástól meghalt és halódva hallotta a Végtelen Részvét Mennyei Királynőjének édes hangját, amint kristálytisztá hangon ezeket mondta:

"A te lelked az én lelkem és az én lelkem a Világlélek. Én vagyok az együttérés óceánja. Én vagyok a Lótuszvirág. Én vagyok a drágakő foglalata, te magad vagy a drágakő. Én vagyok az anya, te vagy a fiú. Üdv néked, fiam, az arany lótzuszban lévő gyönyörű drágakő."

Ugyanabban a pillanatban, amikor Fan érezte, hogy az elragadtatástól és újjongástól meghalt, észrevette, hogy meghalni és örökre megszületni egy és ugyanaz a dolog.

És így Fan örökké él.

- * - * - * - * - * -

Ihlessen tehát az az előérzet, hogy kedvezőbb körülmények között - amelyek megteremtése teljességgel tőled függ - majd jobban bevezetnek a misztériumokba, türelmes várakozásra, kitartó törekvésre és teljes fölkészülésre minden vágyak boldog teljesülésének befogadására.

M.

Látszólag bármily keveset is érsz el - pszichikai téren - ebben az életben, ne feledd, hogy belső növekedésed minden perccel halad és hogy életed vége felé, valamint jövő testedtöltésedben, a felhalmozott érdemeid meghoznak mindent, amire törekszel.

K.H.

Szellemi haladásod sokkal nagyobb, mint tudod és felfoghatod, s jó lesz, ha elhiszed, hogy az ilyen haladás önmagában már sokkal fontosabb, mint az, hogy tudatod a fizikai síkon észrevegye.

K.H.

A TEOZÓFIAI TÁRSULAT NEMZETKÖZI HÍREI

A Teozófiai Társulat Nemzetközi Elnöke Radha Burnier, az elmúlt év júliusában és augusztusában európai körúton volt, amelynek során a következő országok teozófiai központjaiba látogatott, ahol előadásokat, tanfolyamokat vezetett, a társulat tagjaival találkozott: Franciaország, Norvégia, Svédország (a T.T. Európai Kongresszusán), Finnország, Észtország.

Több helyen kérték fel a teozófiára vonatkozó sajtónyilatkozatokra. Augusztus 13-án a T.T. Európai Központjában, a hollandiai Naardenben, többek társaságában helyezte el az ottani új vendégház alapkövét. A visszaúton Adyarba, a Brazíliai T.T. székhelyén tartott előadásokat. Majd Indiába visszatérve Észak-Indiában látogatott meg több ottani teozófiai csoportot, továbbá az Indiai Teozófiai Társulat Varanasiban lévő központjában tanulmányi tábort vezetett.

Adyarban december 26-tól 31-ig rendezték meg a Teozófiai Társulat százhuszadik Nemzetközi Konvencióját, amelynek témája "Kapcsolatok: ráébredés az egységre" volt. A közgyűlés folyamán szokott a T.T. Főtanácsa is ülésezni, ahol a társulat életét és működését beszélik meg és a továbbiakat érintő döntéseket hoznak.

Az elnök beszámolójában teozófiai szempontból világunk jelenlegi állapotát tekintette át és megállapította, hogy a fogyasztói társadalomra való törekvés nemcsak hogy az emberi társadalom uralkodó beállítottsága lett, hanem sajnos korunk háttér-filozófiájává vált. Ha századunk utolsó évtizedéből tekintünk vissza a huszadik századra megállapítható, hogy a hatalmas, a tudományos és technikai haladás által okozott változások milyen mértékben súlyosbították a problémákat és az emberi elmét elfordították a békétől és az igazi boldogságtól. Az igazi értékeket túl sokan veszik semmibe, mivel az ambíciók és a birtoklási vágy nyomása következtében a nemesebb és finomultabb érzések nem képesek életben maradni. A vallásos hit és útmutatások értéke erősen lecsökkent, továbbá sok, vagy a legtöbb társadalmi viselkedési szabály idejét múlta úgyhogy manapság az emberi társadalomban a megtehető és nem megtehető korlátai alig léteznek. A személyes szabadság zászlaja alatt minden viselkedési forma igazolást nyer. Ezen új bölcséleti háttér a jelenlegi irányzatokat támogatja, és azt állítja, hogy minden érték viszonylagos: azokat a körülményekhez kell alkalmazni. Ezért például az üzleti érdekek követésében az integritásnak nincs abszolút értéke. A tudás terén elrendő álltérések versenyében, a részvétel és az együttérzés a hátsó ülésre kerül. Az élvezetek megszerzését sokan szinte már jognak tekintik és ebben elfeledkeznek a családjukról és hozzájuk tartozókról.

A teozófia viszont a fejlődési folyamatra és az anyagi, valamint nem-anyagi világegyetemre vonatkozóan megvilágosító panorámát tár minden a valóságot kereső elé, ami meggyőzheti a tanulmányozót, hogy a boldogság forrása nem a külső anyagi világban van. Mindannyiunkban soha ki nem merülő boldogság forrása van.

A Teozófiai Társulat tagjainak időnként a viselkedési motivációkra vonatkozó alapvető kérdéseket kell maguknak feltenni. Azoknak akik az élet bármely területén vagy a gazdasági, üzleti életben is részt vesznek, állandóan ajánlatos a viselkedésüket ellenőrizni és meggyőződni arról, hogy bár a világ érvénytelennek tekinti az egyenességet és az adott szó alapvető értékét, ők mégis azt képviselik és aszerint igyekeznek élni. H.P.Blavatsky szerint az etika a teozófia lelke. A legmagasabb teozófiai szempontból a szolgálat nem más, mint kinyilvánított önfeláldozó szeretet. Bármilyen mértékben haladunk befelé ebbe az irányba, az emberi tudat minőségének felemelésével szolgáljuk a világot. Mindig onnan indulhatunk el ahol éppen vagyunk. (Kivonatos összesítés)

Ezt követően az elnök a különböző országokban és földrészekben működő Teozófiai Társulatok működéséről számolt be.

A Teozófiai Társulat alelnöke Mary Anderson lett, aki korábban az Európai Föderáció titkára volt és most Adyarba költözött. Továbbá változás történt a Teozófiai Könyvkiadó vezetésében is.

A MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT HÍREI

A nyár végén és decemberben Romániából és Finnországból voltak látogatóink. Nagy örömet okoz az, hogy Európából, Ausztráliából, Amerikából is kapcsolatot keresnek velünk az ott élő magyar teozófusok.

Szeptember 30-án tartottuk meg az évi közgyűlésünket, amelyen az elnöki megbízott az előző munkaév eseményeiről és munkáiról számolt be, és a közgyűlés jóváhagyta a jelen munkaév programját. Az két munkacsoportban, az egyik minden második hétfőn délelőtt, a másik minden második kedd délután végzi a tanulmányi megbeszéléseket, jelenleg A.Besant: Ősi Bölcsesség című könyvét használva vezérfonalként, más teozófiai művek belevonásával együtt. Az időnként más-más tagtársunk által bevezetett megbeszélések igen élénkek szoktak lenni. Ami nagyon sajnálatos, hogy a sorozatra aláírásukkal is jelentkezőknek csak egy kis része vesz részt rendszeresen. Pedig komoly, elmélyedt tanulmányozást csak rendszeresen lehet hatékonyan végezni. Mindannyian tudatában vagyunk és megértjük, hogy az élet rendkívül megnehezült és néha súlyos problémákkal terhelt, de időnk és energiáink felhasználásában, a társadalom és környezetünk segítése érdekében is bizonyos prioritási sorrendet kell megállapítanunk. A teozófia lényeges és alapvető mondanivalóval képes jelenünk alapvető problémáihoz megoldási módokat mutatni. A Teozófiai Társulat élete pedig olyan amilyené közös erőfeszítéssel tesszük.

Folytatjuk a havi egyszeri, szerdánkénti, nyilvános előadások sorozatát, amelynek már egész törzsgárdája alakult ki.

Debrecenben Farkas József tagtársunk szervezett az ottani Művelődési Központban kéthetenkénti teozófiai sorozatot.

November 24 -én felkérésre Balassagyarmaton volt teozófiai előadás az ottani művelődési házban.

Február 4 -én a Szolnokon és körzetében URH-n működő AKTÍV RÁDIÓ-ban H.P.Blavatsky-ról, a teozófiáról és a Teozófiai Társulatról készült riport volt műsoron.

Az elmúlt hónapokban nagyon nehezen, de elkészült a Bhagavad Gítá harmadik átdolgozott kiadása és már a nyomdában van. További készülő kiadványaink, H.P.Blavatsky műveiből J.Hoskins által összeállított: "Az ezoterikus filozófia alapjai" és C.W.Leadbeater: "Élet a halál után".

Január végén vett részt az elnöki megbízott hollandiai Naardenben lévő központban az Európai Federáció bizottsági megbeszélésein.

Örömmel adunk hírt arról, hogy az Amerikából kapott értesítések szerint a Teozófiáról és a Teozófiai Társulatról szóló információk most már az INTERNET nemzetközi számítógépes hálózatán át is hozzáférhetők, egyenlőre angol és spanyol nyelven, bár néha előfordul, hogy a különféle teozófiai mozgalmakat összekeverik. Ezért nem árt az óvatosság! Valószínűleg magyar nyelven is be tudunk majd táplálni rövid teozófiai tájékoztatásokat.

Budapest, 1996. február 4.

R.L.

- * _ * _ * _ * _ * _

"... Ha az ember nekiindul a nagy Tudáshoz vezető útnak: kételkedni az örület kockázata; megtorpanni annyi, mint elbukni; hátrúlni annyi, mint fejjel lefelé szakadéka zuhanni". Ne félj, ha őszinte vagy, és - most az vagy.

K.H.

Testvérem megérte, hogyha egyszer elvetettük a magot, rá kell bízunk önmagára és a természetre; ha túlságosan türelmetlen kézzel nap nap után beleavatkozunk és úgy akarjuk segíteni növekedését, hogy húzzuk fölfelé és nem hagyjuk békében, egész bizonyos, hogy elfonnyad, kiszárad és örökre elpusztul.

S.

**A Magyar Teozófiai Társulat kiadásában
az alábbi magyar nyelvű könyvek
kaphatók:**

- | | |
|------------------------------------------------|--------------------------------------------|
| 1. ALCYONE: | A Mester lábainál. |
| 2. A. BESANT: | A sors törvénye. |
| 3. A. BESANT: | Az újraszületés törvénye. |
| 4. A. BESANT: | Bevezetés a jógába. |
| 5. A. BESANT: | Az Ósi Bölcsesség. |
| 6. BHAGAVAD GITA | (Az isteni ének). |
| 7. H.P. BLAVATSKY: | Gyakorlati okkultizmus. |
| 8. H.P. BLAVATSKY: | A Csend Hangja. |
| 9. H.P. BLAVATSKY: | Dzyan Könyve. |
| | (Kivonat a Titkos Tanítás -ból). |
| 10. M. COLLINS: | Világosság az ösvényen. |
| 11. HILD KÁROLYNÉ: | A Grál-misztérium
ezoterikus jelentése. |
| 12. C. JINARAJADASA: | Ami van és ami lesz. |
| 13. C. JINARAJADASA: | Amit a teozófus hisz. |
| 14. C.W. LEADBEATER: | A Csakrák. |
| 15. J.G. PATTERSON: | A Létezés misztériumai. |
| 16. Minden vallás egyesülése közös imáadásban. | |
| 17. Teozófia és a Teozófiai Társulat. | |
| 18. KAHLIL GIBRAN: | A próféta. |

Előkészületben:

- | | |
|------------------|----------------------------------|
| C.W. LEADBEATER: | Élet a halál után. |
| H.P. BLAVATSKY: | Az ezoterikus filozófia alapjai. |
| H.P. BLAVATSKY: | A titkos tanítás. |

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT
1065 BUDAPEST
VI., Bajcsy-Zsilinszky út 51. I. em. 5.
Telefon: 153-4472

A TEOZÓFIA ÉS A TEOZÓFIAI TÁRSULAT

A Teozófiai Társulatot New Yorkban alapították 1875-ben és az indiai Madrasban vált testületté 1905-ben. Teljesen felekezet nélküli társulása olyan embereknek, akik az igazságot keresik, az általános testvériséget akarják előmozdítani, a toleranciát megvalósítani, az előítéleteket csökkenteni és a vallások, nemzetek és fajok lényegbeli egységét hangsúlyozni.

HÁRMAS CÉLJA:

- Első:** Megalkotni az emberiség egyetemes testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási, társadalmi osztálybeli, nemi és faji megkülönböztetés nélkül.
- Második:** Támogatni a vallások, bölcseletek és tudományok összehasonlító tanulmányozását.
- Harmadik:** Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit és az emberben rejlő erőket.

A Teozófiai Társulat nem vallhatja kizárólag magáénak a teozófiát, a teozófia ellenben magáénak vallhatja a Teozófiai Társulatot.

A Teozófiai Társulat tagjai olyan tanulmányozó és kutató emberek, akik:

- vagy a világ valamelyik vallásához, vagy egyikhez sem tartoznak,
- a fent említett három cél elismerése révén egyesültek azért, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és hogy összehozzanak jóakarató embereket, bármilyen legyen is a véleményük,
- együtt kívánják tanulmányozni a vallási és egyéb igazságokat és tanulmányaik eredményét másokkal is közölni óhajtják.

A kapocs, mely őket összetartja, nem egy közös vallás hirdetése, hanem az igazság keresése, valamint az egyetemes testvériségben való hit. Azt vallják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kell keresni. Az igazságot pedig olyan jutalomnak tartják, amelyre törekedni kell, mert az nem dogma, melyet tekintélyek kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy az egyéni intuíció eredménye kell hogy legyen, nem pedig megelőzője. Alapja pedig a tudás, ne mások állítása legyen. Toleranciájukat mindenkire, még a békétlenekre is kiterjesztik, és ezt nem mint előjogot, hanem mint kötelességet gyakorolják; a tudatlanságot meg akarják szüntetni, nem pedig büntetni. Minden vallásban az Isteni Bölcsesség részleges kifejezését látják, inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a térítést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.